

Προσευχή και μνήμη για τα θύματα τραγικών γεγονότων στον οικισμό Λεύκα Αγρινίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Τον οικισμό Λεύκα [Αγρινίου](#) επισκέφθηκε την Κυριακή 23 Νοεμβρίου 2025 ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#). Ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας στο Ιερό Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο Παναγίας «Άξιον ἐστί», που έχει ανεγερθεί από τις οικογένειες των πέντε φονευθέντων το έτος 2006 στα Καλύβια [Αγρινίου](#).

Κατά το κήρυγμά του, συνεχίζοντας την ανάλυση της Θείας Λειτουργίας, ερμήνευσε την Μικρή Είσοδο, η οποία συμβολίζει την είσοδο του Κυρίου μας, Ιησού Χριστού, του Κυρίου της ειρήνης και της αγάπης στον ταραγμένο και διασπασμένο κόσμο μας.

Ανέφερε τα εξής: «Είναι βέβαιο πως ο Απόστολος Παύλος, πέρα από την βαθιά γνώση του Μωσαϊκού Νόμου, που του εξασφάλισε η εβραϊκή ανατροφή του, είχε γνωρίσει και την αρχαία ελληνική φιλοσοφία, που του εξασφάλισε η ευγενική καταγωγή του. Δεν μπορεί λοιπόν παρά να γνώριζε από την αρχαία ελληνική μυθολογία την Έριδα, την θεά της διχόνοιας, της φιλονικίας και του ανταγωνισμού, δηλαδή αυτές τις καταστάσεις, οι οποίες χαρακτηρίζουν διαχρονικά όλες τις ανθρώπινες κοινωνίες και σπέρνουν στην ανθρώπινη ιστορία,

μέχρι σήμερα, τα δεινά του πολέμου.

Την σύγκρουση και τον ανταγωνισμό βίωσε ο Απόστολος Παύλος και μέσα στο χώρο της πρώτης Εκκλησίας. Πριν καλά καλά βαθύνουν οι ρίζες του Ευαγγελίου στον κόσμο, οι Χριστιανοί που προέρχονται από τους Εβραίους και οι Χριστιανοί που προέρχονταν από τους ειδωλολάτρες έγιναν οι πρωταγωνιστές της πρώτης εκκλησιαστικής συγκρούσεως.

Η σύγκρουση αυτή γνωρίζουμε πως ταλαιπώρησε τον Παύλο. Όμως, δεν τον εξέπληξε. Είχε επίγνωση της πεσμένης ανθρώπινης φύσεως και της συμπεριφοράς των ανθρώπων πριν τον Χριστό. Για τον λόγο αυτό, συχνά επαναλάμβανε πως ο Χριστός είναι ο αρχηγός της ειρήνης και της συμφιλίωσης. Στην σημερινή επιστολή του προς τους Εφεσίους, προσπαθεί για μια ακόμα φορά να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στις δύο ομάδες των Χριστιανών και να τους καλέσει να αποτελέσουν, στο όνομα του Χριστού, έναν λαό ενωμένο και συμφιλιωμένο. Γι' αυτό και γράφει: «Αυτός πραγματικά είναι για μας η ειρήνη. Αυτός έκανε τους δύο αντιμαχόμενους κόσμους ένα λαό και γκρέμισε με το σταυρικό του θάνατο ό,τι σαν τείχος τους χώριζε και προκαλούσε έχθρα μεταξύ τους. Κατήργησε δηλαδή τον ιουδαϊκό νόμο των εντολών και των διατάξεων, για να δημιουργήσει με το έργο του από τα δύο εχθρικά μέρη, από τους Ιουδαίους και τους εθνικούς, μία νέα ανθρωπότητα, φέρνοντας την ειρήνη» (2:14-15).

Αυτόν τον Κύριο της ειρήνης και της αγάπης έρχεται η στιγμή να Τον υποδεχτούμε και εμείς κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας. Μόλις τελειώσει το τρίτο αντίφωνο, ετοιμαζόμαστε για την συμβολική είσοδο του Χριστού μας, του Κυρίου της ειρήνης, στον ταραγμένο και διασπασμένο κόσμο μας. Την ίδια ώρα, εισερχόμαστε και εμείς σταδιακά στο κύριο μέρος της Θείας Λειτουργίας.

Βρισκόμαστε στην στιγμή της Μικρής Εισόδου. Ο ιερέας, κρατώντας στο ύψος του μετώπου του το Ιερό Ευαγγέλιο, βγαίνει από την αριστερή πόρτα του Ιερού, κάνει μία μικρή λιτάνευση εντός του Ναού. Κατά την διάρκεια της περιφοράς, απαγγέλλει χαμηλόφωνα μια αποκαλυπτική δέηση: «Δέσποτα Κύριε ο Θεός ημών, ο καταστήσας εν ουρανοίς τάγματα και στρατιάς αγγέλων και αρχαγγέλων εις λειτουργίαν της σης δόξης, ποίησον συν τη εισόδω ημών είσοδον αγίων αγγέλων γενέσθαι, συλλειτουργούντων ημίν και συνδοξολογούντων την σην αγαθότητα».

Δηλαδή, «Δέσποτα Κύριε Θεέ μας, που έβαλες στους ουρανούς τάγματα και στρατιές αγγέλων και αρχαγγέλων για να υπηρετούν τη δόξα σου, κάμε και τώρα με την είσοδό μας στο άγιο μυστήριο, άγιοι άγγελοι να έλθουν, για να λειτουργούν μαζί μας και να δοξάζουν την καλοσύνη σου».

Στην πραγματικότητα, ο ιερέας ζητά από τον Θεό να αξιώσει όλους μας να βρεθούμε σε μια νέα Βηθλεέμ, όταν άνθρωποι και άγγελοι βρέθηκαν από κοινού να

δοξάζουν τον νεογέννητο Χριστό. Αυτή την εμπειρία και το μυστήριο της αγγελικής παρουσίας και συλλειτουργίας παρακαλεί να βιώσουμε. Την παρουσία αυτή, είναι αλήθεια πως δεν μπορούν να αντιληφθούν οι αισθήσεις μας λόγω της πνευματικής μας ατέλειας. Τα συναξάρια των αγίων μας όμως, αναφέρουν συχνά πως οι πνευματικοί Πατέρες μας, όπως ο άγιος Σπυρίδων, ατένιζαν συχνά πλήθος αγγέλων να συλλειτουργεί μαζί τους με λαμπρές στολές και να στρέφουν από δέος τα πρόσωπα προς τα κάτω, μπροστά στο άγιο θυσιαστήριο.

Όταν ο ιερέας φτάσει μπροστά στην Ωραία Πύλη, υψώνει το Ιερό Ευαγγέλιο ως εικόνα του Χριστού και λέει: «Σοφία. Ορθοί». Είναι η στιγμή που καλούμαστε να σηκωθούμε για να υποδεχτούμε την πηγή της αληθινής σοφίας, τον Λόγο του Θεού. Τότε, όλοι μαζί, με τον εισοδικό ύμνο, καλούμε ο ένας στον άλλο να υποδεχτούμε τον Χριστό: «Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστώ. Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν αγίοις θαυμαστός (ή ο Αναστάς εκ νεκρών), ψάλλοντάς σοι αλληλούια».

Δηλαδή, «Ελάτε, ας προσκυνήσουμε κι ας λατρέψουμε το Χριστό. Υιέ του Θεού, θαυμαστέ στους αγίους και αναστημένε από τους νεκρούς, σώσε μας όλους εμάς που ψάλλουμε σ' εσένα αλληλούια».

Για πρώτη φορά, ακούγεται στην Θεία Λειτουργία μια από τις πιο χαρακτηριστικές λέξεις της ορθόδοξης λατρείας μας, η λέξη «αλληλούια». Από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες μέχρι και σήμερα, μαζί με τη λέξη «αμήν», αποτελούν την πιο συχνή απάντηση στις ευχές του ιερέα εκ μέρους όλων των πιστών που συμμετέχουν στο μυστήριο. Το «αλληλούια» έχει εβραϊκή προέλευση και σημαίνει «αινείτε τον Θεό».

Κατά την διάρκεια της μικρής Εισόδου, προηγείται η αναμμένη λαμπάδα που συμβολίζει τον πρόδρομο του Χριστού, τον άγιο Ιωάννη τον Βαπτιστή. Όπως όταν εμφανίστηκε στις όχθες του Ιορδάνη ο Κύριός μας, ο άγιος Ιωάννης τον έδειξε λέγοντας «ίδε ο αμνός του Θεού» (Ιω. 1:29), έτσι και τώρα, αυτόν τον μέγιστο των Προφητών, όπως τον χαρακτήρισε ο Χριστός (Μτθ. 11:11), συμβολίζει η λαμπάδα, η οποία ανοίγει τον δρόμο προς την τέλεση του μεγάλου μυστηρίου.

Ό,τι τελεσιουργείται στην Θεία Λειτουργία αφορά και τον καθένα από εμάς προσωπικά. Αυτό αποδεικνύεται και από τον τελευταίο στίχο της σημερινής αποστολικής περικοπής. όπου ο απόστολος Παύλος γράφει: «Ο Κύριος οικοδομεί κι εσάς μαζί με τους άλλους, για να γίνετε πνευματική κατοικία του Θεού» (στ. 22).

Ο Ναός αποτελεί εικόνα της ίδιας μας της υπάρξεως και έχει ως Αγία Τράπεζα την καρδιά μας, στην οποία έχει εγκατασταθεί με το Βάπτισμα, ο ίδιος ο Χριστός. Έτσι και η Μικρή Είσοδος, η οποία πραγματοποιείται σε κάθε Θεία Λειτουργία, μας καλεί να υποδεχθούμε μέσα μας τον Θεάνθρωπο Ιησού και να Του επιτρέψουμε να

εισέλθει μέχρι τα βάθη της ψυχής μας με έναν και μοναδικό σκοπό: Να μας αποκολλήσει από το πνεύμα της διχόνοιας και του ανταγωνισμού που δηλητηριάζει ανθρώπους και λαούς και να μας οδηγήσει στην ενότητα με τους αδελφούς μας, ώστε, όλοι μαζί, να γίνουμε, όπως ο Απόστολος Παύλος, ιεραπόστολοι μιας νέας κοινωνίας ειρήνης και συμφιλίωσης.

Όσοι ενώνονται μαζί Του, βρίσκουν, όχι μόνο την γαλήνη αλλά και την δύναμη να αντιμετωπίσουν έναν κόσμο σκληρό και επιθετικό. Αυτή η κατάσταση αποτελεί συνέπεια της αμαρτίας. Ο Κύριός μας όμως νίκησε, και την αμαρτία και τον θάνατο. Ας γίνει η παρουσία Του μια διαρκής ελπίδα χαράς και ζωής που τόσο έχουμε ανάγκη εμείς, αλλά και ολόκληρη η κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας τέλεσε το ετήσιο μνημόσυνο των δύο αδελφών, του Τρύφωνα και της Χαριτίνης, που βρήκαν τραγικό θάνατο σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από ένα χρόνο, καθώς και το μνημόσυνο των πέντε νέων για την συμπλήρωση δεκαεννέα ετών από τον τραγικό θάνατό τους.

Απευθυνόμενος στους συγγενείς και τους φίλους των κεκοιμημένων ανέφερε:
«Σήμερα συγκεντρωθήκαμε εδώ, σε αυτόν τον Ιερό Ναό, που έχει έναν βαθύτατο συμβολισμό για να επιτελέσουμε το χρέος μας, να προσευχηθούμε για την ανάπαυση ψυχών, στην πλειοψηφία τους νέων ανθρώπων, θύματα ενός φρικτού εγκλήματος και ενός τραγικού αυτοκινητιστικού δυστυχήματος.

Ήρθαμε εδώ, για να διατηρήσουμε την υπόσχεση, ότι η προσευχή μας θα είναι η μόνιμη εμπειρία μας, μέσα από την οποία θα μπορούμε να βιώνουμε μια άλλη, πλέον, επικοινωνία με αυτά τα πρόσωπα που χάθηκαν από κοντά μας τόσο πρόωρα, τόσο αναπάντεχα και τόσο άδικα. Βύθισαν στο πένθος τις οικογένειές τους, πήραν κοντά τους, τους γονείς που έφυγαν και αυτοί πολύ γρήγορα μη βαστάζοντας τον πόνο και οι υπόλοιποι παραμένουν εδώ, δυνατοί να συνεχίσουν να άρουν επί των ώμων τους, τον σταυρό του πένθους, με ελπίδα όμως στο Χριστό και στην Ανάστασή Του.

Θα συνεχίσουν να προσεύχονται κάτω από τους θόλους αυτού του Ιερού Ναού, που ανεγέρθηκε για να γίνει ο τόπος της προσευχής, για να απαλύνει την ψυχή των γονέων που έμειναν πίσω και που έμελε να γίνει και ο τόπος για να προσεύχονται και άλλοι γονείς που έχασαν τα παιδιά τους σε ένα φρικτό τροχαίο δυστύχημα, το οποίο μας φέρνει ενώπιόν μας την ευθύνη που όλοι έχουμε για την αγωγή της οδικής συμπεριφοράς των νέων ανθρώπων.

Θέλω, σήμερα να σας παρακαλέσω να προσευχηθούμε όλοι μαζί και για τα παιδιά που υπήρξαν θύματα εκείνου του φρικτού εγκλήματος και για τους γονείς τους που έφυγαν και αυτοί πολύ γρήγορα, και για τον Τρύφωνα και την Χαριτίνη, τα θύματα του τροχαίου δυστυχήματος, αλλά και για τους άλλους αδελφούς μας. Η προσευχή μας ενωμένη να κατευθυνθεί προς τον ουρανό, προς τον θρόνο της μεγαλωσύνης

του Θεού και εκεί, αυτή η προσευχή να γίνει δεκτή από τον Θεό και να αναπαύει τις ψυχές όλων αυτών των ανθρώπων στο φως του προσώπου του Χριστού και στο γλυκασμό της ωραιότητός Του».

